

ковнитъ му трудове — „Литургията“, „Пѣсни за Великия петѣкъ“, „Акатистъ“, „Тебе Бога хвалимъ“, „Опѣло“ въ *fis-moll* (оригинално) и др. — всички за смѣсенъ хоръ. Писалъ е още: музика къмъ „Ивова слава“ — за соло и пиано, балади: „Лемъ Едимъ“ и „Три юнака“, народни пѣсни и др. Следъ смъртта му — по негово желание — П. Б. П. Д-во пренася останкиъ му отъ Скопие въ Бѣлградъ (29. IX. 1923), по който случай К. П. Манойловичъ (гл.т.) написва „Мокраяцовъ споменикъ“ — съ описание на живота и творчеството на М. Въ „руководитѣль“ на М. има и българо-македонски народни пѣсни, чийто ритъмъ е предаденъ неточно.

Моликъ, Вилхелмъ Бернардъ — Molique, Wilhelm Bernhard — прочутъ цигуларъ-виртуозъ и компонистъ, род. 7 октом. 1802 въ Нюрнбергъ, умр. 10 май 1869 въ Канщатъ при Шутгартъ, училъ при баща си

Бернардъ Моликъ

цигулка, после при кралския концертмайсторъ Пиетро Новели. 1829 бива назначенъ въ Имперската капела въ Виена, а следъ две години заема мѣстото на своя учителъ въ Мюнхенъ. 1822 предприема първо-

то си концертно пжтувание, 1829 бива призованъ за концертмайсторъ на дворцовата капела въ Шутгартъ, отдето предприема концертни обиколки въ Германия и чужбина, и името му става известно въ цѣла Европа. По политически причини, 1849 напуска Шутгартъ, и се преселва въ Лондонъ, дето, като солистъ и камеренъ изпълнителъ и педагогъ, си създава едно голѣмо име. Следъ 10 годишно пребивание, се връща въ Шутгартъ, а въ 1866 се преселва въ Канщатъ. Играта на М. се е отличавала съ благородството на тона и съвършенството на техниката. Творби: 6 концерта и едно концертно за цигулка, единъ концертъ за чело, нѣколко концертанте за 2 цигулки, за цигулка и пиано, за флейта и пиано, за цигулка и флейта и др., две меси, 2 клавиртриа, 8 струнни квартета, единъ флейтовъ квартетъ, единъ клавиръ-квартетъ, една оратория — „Аврамъ“, ронда, и фантазии за цигулка.

Молнаръ, Антонъ — Molnár, Anton — унгарски компонистъ и музикаленъ изследвателъ, род. 7 ян. 1890 въ Буда Пеша, сега професоръ въ тамошната Музикална академия, компониралъ пѣсни, камерна и оркестрова музика, но по значителни сж неговитъ музикално-писателски трудове, като: „Книгата на музиката“, „Бетховенъ въ свѣтлината на музикалната наука“ (1927), „Социология на музикалната история“ (1923), „Новата музика“ (1925), „Новата унгарска музика“ (1926), „Въведение въ музикалната култура“ (1928), „Основни понятия на музикалната ритмика“, „Музикално-педагогическа култура“ (1928), „Джаз-бандътъ“ (1928) и др. М. е голѣмъ привърженикъ и защитникъ на новата (модерната) музика.

Молто, ит. *molto* — много, твърде; М. *vivo* = много живо, М. *adagio* = много бавно. Среца се и съ сричката *di*, напр.: *allegro di molto* = много бързо.

Молъ, нѣм. *Moll*, ит. *minore*, фр. *mi-neur* — меко, женствено, нѣжно, малко; противоположия тоновъ видъ на *Dur*; ония тоналности, при които малката терца на тониката е характеристична, и ония акорди (тризвучия), които се състоятъ отъ